

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 142/2015
26.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.П., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., адвоката В.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 184/14 од 19.09.2014. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж 483/14 од 11.12.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 26.02.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., адвоката В.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 184/14 од 19.09.2014. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж 483/14 од 11.12.2014. године, у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1, 4. чл. 74. тачка 2.) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К 184/14 од 19.09.2014. године окривљени Д.П. оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће ова казна, уколико је окривљени не плати у остављеном року, бити замењена казном затвора на тај начин што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Окривљени се обавезује да на име паушалног износа у корист буџетских средстава суда уплати износ од 2.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да приватном тужиоцу на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 62.250,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж 483/14 од 11.12.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.П., а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Д.П., адвокат В.И., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело, а приватног тужиоца обавезати на плаћање трошкова кривичног поступка.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, али га није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа на основу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Према наводима захтева браниоца окривљеног инкриминисане речи, наведене у изреци првостепене пресуде, које је окривљени написао у допису просветној инспекцији, по објективном критеријуму, немају увредљив карактер, већ су исте представљале само позив државним органима да у границама своје надлежности испитају изнете чињенице које се односе на приватног тужиоца, а то што се приватни тужилац осетио увређеним није довољно за постојање кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ. Следствено изнетом, према ставу браниоца, дело које је окривљеном оптужбом стављено на терет и за које је оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело, због чега је правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1.) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оценио је као неосноване.

Кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ чини онај ко увреди другог.

Из чињеничног описа радње окривљеног датог у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, јер речи назначене у изреци првостепене пресуде, које је окривљени навео у допису просветној инспекцији, а односе се на приватног тужиоца, по налажењу овога суда, имају увредљив карактер и по објективном и по субјективном критеријуму, с обзиром на то да представљају омаловажавање угледа и части приватног тужиоца.

Имајући у виду да је захтев поднет због повреде закона из члана 439. тачка 1.) ЗКП, која је неосновано истицана у поступку по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде, Врховни касациони суд

прихвата разлоге које је дао другостепени суд на странама 2. и 3. образложења своје пресуде и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да је првостепени суд, иако је био благовремено обавештен да бранилац окривљеног није у могућности да приступи на главни претрес из оправданог разлога, одржао главни претрес без присуства браниоца окривљеног и да је услед таквог поступања првостепеног суда повређено право на одбрану окривљеног и право на избор браниоца, као и право окривљеног да не може бити кажњен ако му није омогућено да се брани у складу са законом.

Имајући у виду да је у конкретном случају против окривљеног вођен кривични поступак по приватној тужби приватног тужиоца због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је прописана новчана казна од 20 до 100 дневних износа или новчана казна од 40.000,00 до 200.000,00 динара, то у смислу члана 74. тачка 2. ЗКП, одбрана окривљеног у овом кривичном поступку није била обавезна и првостепени суд тиме што је одржао главни претрес без присуства изабраног браниоца окривљеног није на штету окривљеног учинио повреду закона из члана 74. тачка 2. ЗКП, која је чланом 485. став 4. ЗКП прописана као дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, па је захтев браниоца окривљеног и у овом делу оцењен као неоснован.

Што се тиче навода у захтеву браниоца окривљеног да у редовном кривичном поступку умишљај окривљеног није доказан и да је било неопходно у својству сведока саслушати адвоката који је сачинио допис просветној инспекцији, Врховни касациони суд налази да се истима правноснажна пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што у смислу члана 485. став 4. ЗКП није разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је у смислу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2.) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.